

Meditacions: Diumenge de la segona setmana de Pasqua (cicle A)

Reflexió per a meditar el diumenge de la segona setmana de Pasqua. Els temes proposats són: Tomàs vol tocar les nafres de Jesús; la misericòrdia de Déu aviva la nostra fe; les nafres del Ressuscitat ens introdueixen en el seu amor.

L'EVANGELI de la Missa d'avui, després de relatar la primera aparició del Senyor als deixebles, se centra en la figura de l'apòstol Tomàs, que no havia estat present en

aquell moment anterior. Quan tots, desbordants d'alegria, expliquen que han vist el Senyor, Tomàs no els creu. Ni la insistència dels altres deu apòstols, ni el testimoni de les santes dones, ni el relat del que va succeir als deixebles d'Emmaús aconseguen fer-li canviar d'opinió. Encara més, reafirma la seva incredulitat responent: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas!» (Jn 20, 25).

Podem imaginar els sentiments que combatien en el cor de Tomàs. Era un home decidit, generós, que estimava sincerament el Senyor. Per exemple, quan Jesús decideix anar a Betània per a ressuscitar Llàtzer, amb el perill de ser capturat i condemnat a mort, Tomàs exhorta els altres apòstols: «Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!» (Jn 11, 16). O en l'última cena, quan Jesús

parla als deixebles del cel que els esperarà si segueixen els seus passos, Tomàs manifesta amb senzillesa que no ho està entenent: «Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?» (Jn 14, 4-5).

Tomàs era un home feliç al costat de Jesús, desitjava seguir-lo i es declarava disposat a compartir la seva sort. Tanmateix, no havia comprès del tot l'amplitud de la seva missió. Amb la mort de Crist, la seva crisi personal va ser profunda. Però els desitjos sincers de seguir el Senyor que sempre havia demostrat van fer possible que el seu cor acollís la llum de la fe. «Malgrat la seva incredulitat, hem d'agrair a Tomàs que no s'hagi conformat a escoltar els altres dir que Jesús era viu, ni tampoc a veure'l en carn i ossos, sinó que va voler veure *en profunditat*, tocar les seves ferides, els signes del seu amor (...). Necessitem veure Jesús

tocant el seu amor. Només així anem al cor de la fe i trobem, com els deixebles, una pau i una alegria que són més sòlides que qualsevol dubte»^[1].

VUIT DIES DESPRÉS de la primera vegada, Jesús torna a trobar-se amb els deixebles. En aquesta ocasió Tomàs hi és present. Després de la salutació inicial, el Senyor de seguida s'adreça a ell: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat» (*Jn 20, 27*). Tomàs s'omple d'estupor, en el seu cor es desferma una explosió d'alegria. La seva boca pronuncia «la professió de fe més esplèndida del Nou Testament»^[2]: «Senyor meu i Déu meu!» (*Jn 20, 28*). En aquest diumenge de la Divina Misericòrdia contemplem la grandesa de la misericòrdia de Déu amb Tomàs i, en

ell, amb cadascun de nosaltres. Jesús va confortar –i de quina manera– aquell deixeble que, en no creure, patia tant.

Tomàs se sent comprès. L'aparició és com una abraçada que l'allibera de les seves pors i inseguretats, aquells sentiments que l'havien portat a refugiar-se en la incredulitat. En el fons del seu cor sempre hi va haver un caliu d'esperança, encara que Tomàs havia evitat avivar-lo per temor a enganyar-se. S'adona, de cop, que Jesús era digne de fe pels seus gestos, els seus miracles, els seus ensenyaments, el seu increïble amor i misericòrdia. Fa memòria de la seva vida al costat de Jesucrist i se sorprèn d'haver entès tan poc.

Després d'haver manifestat de forma tan breu com bella la seva fe i la seva adoració –«Senyor meu i Déu meu!»–, accepta l'afectuós retret que li fa Jesús: «Perquè m'has vist has cregut?

Feliços els qui creuran sense haver vist!» (Jn 20, 29). És completament cert, pensa. Per això, dedicarà la resta de la seva vida –arribant fins i tot al martiri– a difondre aquesta fe que resplendeix més enllà de tots els seus dubtes. Encara que probablement no faltarien altres moments d'incertesa, Tomàs ha après a confiar en Déu i a moure's en el clarobscur de la fe.

«NO US VEIG LES FERIDES, tal com sant Tomàs, Déu, però us confesso»^[3]. A nosaltres ens correspon creure sense haver vist, sense haver compartit la vida amb Jesús en aquesta terra ni haver estat testimonis directes de la seva resurrecció. No obstant això, la nostra fe és la mateixa que van professar Tomàs i els altres apòstols; i, com ells, estem cridats a

evangelitzar el món sencer. Per aconseguir-ho, comptem amb la proximitat i la misericòrdia del Senyor. El mateix Crist que es va presentar davant l'apòstol incrèdul i que li va mostrar les nafres se'ns ofereix a nosaltres. «No s'imposa dominant: demana l'almoïna d'una mica d'amor, tot mostrant-nos, en silenci, les mans ferides»^[4].

Jesús ha volgut obrir les fonts de la seva vida perquè puguem participar-hi. Les nafres del Senyor van ser, per a Tomàs i els altres apòstols, un signe del seu amor. En veure-les no es van omplir de dolor, cosa que hauria estat comprensible, sinó que es van veure inundats de pau. Aquestes marques de Crist –que ell ha desitjat mantenir– són un segell de la seva misericòrdia. Contemplar-les ens permet evitar, per endavant, els dubtes que ens podrien assaltar en mirar la nostra freda resposta. Aquestes llagues són la prova que

l'amor de Jesús és ferm i plenament conscient.

«Les nafres de Jesús són un escàndol per a la fe, però són també la comprovació de la fe. Per això, en el cos de Crist ressuscitat les nafres no desapareixen, romanen, perquè aquelles nafres són el signe permanent de l'amor de Déu per nosaltres, i són indispensables per a creure en Déu. No per a creure que Déu existeix, sinó per a creure que Déu és amor, misericòrdia, fidelitat. Sant Pere, citant Isaïes, escriu als cristians: “Les seves ferides ens han curat”»^[5]. Demanem a Maria santíssima, «icona perfecta de la fe»^[6], que sapiguem tocar les nafres de Jesús com ho va fer Tomàs.

[1] Francesc, Homilia, 8-IV-2018.

[2] Benet XVI, Audiència, 27-IX-2006.

[3] Himne eucarístic *Adoro te devote*.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 179.

[5] Francesc, Homilia, 27-IV-2014.

[6] Francesc, *Lumen fidei*, n. 58.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-diumenge-de-la-segona-
setmana-de-pasqua-cicle-a-2/
\(04/04/2026\)](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-diumenge-de-la-segona-setmana-de-pasqua-cicle-a-2/)